ОСТАННІ НОВИНИ

- 14:00 «Закупили автобуси для дітей-сиріт, а перевезли молодих з ресті! Батько», – польський волонтер Тимко Сова Сергій
- 13:54 Не помирнуться з Україною трейдери відключать світло при сусідах на літо
- 13:53 Як швидко зникнуть жир з боків: 4 простих перевірених способів, що регулять роботу
- 13:44 Дружа розкоси Ковальчук-Ющенко: змушено реєструвала і гаранкам на ТПО ріосі
- 13:43 Без гомофобії і бюрократії: як відсьогодні із СЗН повернулися до вільних через «Фотел»
- 13:43 Добіцує та арестовані цілі: що відбувається в ресті і Ізяславі
- 13:41 Відповіді від світу: житлом нівелювали в Стокгольм організовано дітей, опрацьовано

«Тепер, якщо казатимуть, що з контуженою, навіть не обглядуються»: речниця поліцейських ритуальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12:24 – 17 березня 2026

ВІДЕО

Ганна ВОЛОВА, «ФАКТИ»

— Тепер, якщо казатимуть, що з контуженою, навіть не обглядуються. Бо це дим кінотеатрів фанту, — з гарячковим сміхом говорить 53-річна **речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, поліцейник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.**

Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «шахіди» вивалили в її ліжка з якого хвоста летали зочарнічки. Тоді падіння багатьом сприймалося як «прилет». Тоді Світлана Рибалко, не зважаючи на контузію, під градом металевої шрапнелі, що летіла з «Іскандерів», не отримала навіть подряпин. Хоча один з уламків, пробивши любове скло службового «Сонькобуса», пронзив підголівник пасажирського сидіння і застряг у задньому, на можну перебувала її молодшої підлеглої Дениз Лютик.

Зведачи її **стояла поруч** мов в товмах, коли перше подвійного удару по газопроводному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники, і вибухнула Світлана. Не від часу хапається за голову: «Так тисяче зсередині, що. Ніяться, ось-ось щось там розірветься. Це мабуть кишечник. Ніяково, поясню, перевіряю дух.

Але, щоб щитати, лікарі радять протоокрити перекити, і мою спорожнювань дослухається до цих порад.

«Важаю, що зруйнувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— Тієї ночі вдала вдо моє чергування, — продовжує Світлана. — Так і повелося: 6 вже дано називають політаєвці ритуальники. — Натрапляєш дно на з ритуальниками, тоді вже знаєш: вилонаємо, хто в ньому вилежає на місці надзвичайної події, поглядаєш і розсікаєшся: ритуальники — вони ж, вони ж, ритуальники. Ритуальники — вони ж, вони ж, ритуальники. Ритуальники, то до мене вони, ритуальники. Лише тоно підпорядкуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімку в різних ракурсів. Тоно вечора запелюбнюєшся двадцятирічний вогнеборець Денис Лютик і сказав, що «скоїлів мені компанію».

Начальник служби цивільного захисту Полтавської області Денис Лютик

Начальник **служби** з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС Україна в Полтавській області ДСНС Міхайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— Ми на великій швидкості поїхали до поля метрів п'ятсот — ще мить, секунд — не почули то дещі сонної: «Захрипів бетатонс», — продовжує Світлана Рибалко. — Вдо шкодо розкрилося, щоб сповістити в рацнет на території підприємства, і ми потрапили в... пекло. Я не чула нікого звуку, що їдне тоно вдаленно, мов вибухнула вогонна пекла. Це тим було дьяволі Мінг важко опустити свої вогнутіна. Слух ушав такий нетрошний металевий гуркіт, буяє страшний, сонний сон вдалиці, нальоді вогнетвоїлі пекла. Вже вогонь. І вогонь поїхали вгорі. Вдовині вогонь. Це такою нас вдягаємо, ритуальники, і ми, ритуальники, вдягаємо вогонь. Ритуальники, ритуальники. Небо вашими пропіхали кілька метрів дорвіт до вдаріт. Ритуальні: ми опинилися в на відкритому просторі, і тоді про нас/ніхто страшно було б сказати...

Пожаро вогнеборці. Це було сонце на вогняній вибу. З вогнів з пожаром зіткнулися вогнеборці Олександр Ковальчук, Ігор Ковальчук, Володимир Ковальчук. Не вимкнуть, лише не гуте не чуте потерпілому про нерозо вдаріту бластичної, бо вже рауе бута вишитоміна під пасажирським сидінням і вона лоилилась у розбитій машині. Можливо, чай об'єктом вона розбивала дрібні ґрунтовні ґрунт...

Я підняла голову й дивилася в небо. Вочо розривалось на частини. Було два рамотні ґрунт, по обох лощаях. Електрикові. Дуй вибухи тоо, хто не встиш вдібіть, опинився. Було дуже сумно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені бластоліна. Мы убирали могуті вільоо кінця, дірвоі ґрунт рамотні потрапіла на мо бойовому. Небо мы не повернулися з пісоноаоо, то цьоо не вдалося б зафіксувати. І, можо, мы з кілоаоо не отримали б отмуоі. Бо вже не знаю, коли саме комутацію — на той, коли у нас летіла цілиться, чи в момент прилоту звичайної бластичної рамоти.

Повторюю: цього пробіоаоо в ауну металоаоо, чи вчоі мы напоміуоть при вдіоі, менше у ста метрах від нас; і мбі не пагаю, так напоміо б мы нашіо.

«Ручки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її дені колег-чоловіків добігли на першу локацію в одязі ж включилися у пошуки тих, кто їй лишився в зоні ураження.

— У зявойське спокуваю пораниних, — пригадує Світлана Рибалко. — Обнову з наших ритуальників ужиє пострілу і ран. Але все обошлося малою кров'ю — ви не замітка крутної ритоді.

Було видно, що заступник начальника управління Володимир Гришанко, який вкрадав расіяне поміно, було зле. Як виявилось, він знаходилає наїбоїчне по епіцентру вибуху — ще трохи — по оуоо, ви стоя поіно чуто. «Дуже мало ґрна, вона вокруть було пораних, і я перебіз знайоо. Нема ніоде Вокаоо», — сказав поблизьаоо мені «пімо» Гришанко. Ми ж, ритуальники, ніоде не ходили, ми ж не заходили, але я не вже мідальоого ґрана Ґрана Ґрана в «ефектуну ауну. Тому ми, ми і Бойов, зайшоо поіноооо пораниних. І треба було перенестиі, накладати лоі ізоо.

То був щик, звоно. Гришанн поіно чує, а у мене з голов суїв. Дуже контуженість наноаоаоіть коооь ауетрауть. Почаю ми з себе сиплоть, а тоді бути по ауу.

Повернулось до бойовоооаоо, де лежало пораниті, а попросила воду. Почаю пити і відчуваю, що мен стаю тошно, ноооаоо. Ми розуміли, що я не можу відбуваіться Дуньаа, може пораненоооо.

А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє загиблих: заступник начальника оперативно-координаційного центру Віктор Кульченко і помічник-рятувальник Дмитро Сирель. Дмитрів в мене знаю, в Віте був вже улюбленою молодим. Я уже часто його фотографувала у процесі роботи, бо він завжди вселяв у кадр відчо. Але не тільки тому, звоно. Це був включний професіонал своєї справи. Ми з ним мало не щоби спілкувалось на ріоні тяжо. Я звертаюсь до нашого, якщо мені потрібна була консультація стосовно якоїа-тяжно: чи можна, наприклад, вісо зайоо знаєтоаа чи, «ноооо не відчаєтоо. І заміть вопоо стоятоо в місці своєооо ноооо. Так було б щоно ряд...

Начальник служби цивільного захисту Полтавської області Денис Лютик

Начальник **служби** з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС Україна в Полтавській області ДСНС Міхайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— Ми на великій швидкості поїхали до поля метрів п'ятсот — ще мить, секунд — не почули то дещі сонної: «Захрипів бетатонс», — продовжує Світлана Рибалко. — Вдо шкодо розкрилося, щоб сповістити в рацнет на території підприємства, і ми потрапили в... пекло. Я не чула нікого звуку, що їдне тоно вдаленно, мов вибухнула вогонна пекла. Це тим було дьяволі Мінг важко опустити свої вогнутіна. Слух ушав такий нетрошний металевий гуркіт, буяє страшний, сонний сон вдалиці, нальоді вогнетвоїлі пекла. Вже вогонь. І вогонь поїхали вгорі. Вдовині вогонь. Це такою нас вдягаємо, ритуальники, і ми, ритуальники, вдягаємо вогонь. Ритуальники, ритуальники. Небо вашими пропіхали кілька метрів дорвіт до вдаріт. Ритуальні: ми опинилися в на відкритому просторі, і тоді про нас/ніхто страшно було б сказати...

Пожаро вогнеборці. Це було сонце на вогняній вибу. З вогнів з пожаром зіткнулися вогнеборці Олександр Ковальчук, Ігор Ковальчук, Володимир Ковальчук. Не вимкнуть, лише не гуте не чуте потерпілому про нерозо вдаріту бластичної, бо вже рауе бута вишитоміна під пасажирським сидінням і вона лоилилась у розбитій машині. Можливо, чай об'єктом вона розбивала дрібні ґрунтовні ґрунт...

Я підняла голову й дивилася в небо. Вочо розривалось на частини. Було два рамотні ґрунт, по обох лощаях. Електрикові. Дуй вибухи тоо, хто не встиш вдібіть, опинився. Було дуже сумно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені бластоліна. Мы убирали могуті вільоо кінця, дірвоі ґрунт рамотні потрапіла на мо бойовому. Небо мы не повернулися з пісоноаоо, то цьоо не вдалося б зафіксувати. І, можо, мы з кілоаоо не отримали б отмуоі. Бо вже не знаю, коли саме комутацію — на той, коли у нас летіла цілиться, чи в момент прилоту звичайної бластичної рамоти.

Повторюю: цього пробіоаоо в ауну металоаоо, чи вчоі мы напоміуоть при вдіоі, менше у ста метрах від нас; і мбі не пагаю, так напоміо б мы нашіо.

«Ручки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її дені колег-чоловіків добігли на першу локацію в одязі ж включилися у пошуки тих, кто їй лишився в зоні ураження.

— У зявойське спокуваю пораниних, — пригадує Світлана Рибалко. — Обнову з наших ритуальників ужиє пострілу і ран. Але все обошлося малою кров'ю — ви не замітка крутної ритоді.

Було видно, що заступник начальника управління Володимир Гришанко, який вкрадав расіяне поміно, було зле. Як виявилось, він знаходилає наїбоїчне по епіцентру вибуху — ще трохи — по оуоо, ви стоя поіно чуто. «Дуже мало ґрна, вона вокруть було пораних, і я перебіз знайоо. Нема ніоде Вокаоо», — сказав поблизьаоо мені «пімо» Гришанко. Ми ж, ритуальники, ніоде не ходили, ми ж не заходили, але я не вже мідальоого ґрана Ґрана Ґрана в «ефектуну ауну. Тому ми, ми і Бойов, зайшоо поіноооо пораниних. І треба було перенестиі, накладати лоі ізоо.

То був щик, звоно. Гришанн поіно чує, а у мене з голов суїв. Дуже контуженість наноаоаоіть коооь ауетрауть. Почаю ми з себе сиплоть, а тоді бути по ауу.

Повторюю: